

כל הזכויות שמורות

החיים הפוליטיים בארץ יתנהלו בעתיד הקרוב בסיומן מלחמות ביג'רלבוך. דויד בן גוריון יניח מצד אחד לפרשה להיסטסם ולהיי שכה בין ועדת השרים וועדת החוץ והבטחון הכבולה. מאידך ינסה להעביר את המלחמה לתוך מחנהו של לבון. הקרבות העיקריים הצפויים: התקפת מצד על כמה משטחי המונופולין של הסתדרות העובדים, צליפות בלתי פוסקות מצד ביג'י ונאמניו על מדיניות לבון בוועד הפועל. בין השאר, שוב יועלו שאלות הלאמת שירותי הבריאות ומדיניות השכר.

גם בתוך מפא"י ינסו ביג'י ונעריו לערער את מעמדו של לבון. אולם מכיוון שקשה לפגוע בו ישירות, ינסו לחסל ולצמצם ככל האפשר את קבוצת נאמניו במוסדות המפלגה. תגובת העסקנים הוותיקים, שיראו בנסיגנות אלה סכנה לקאריירה שלהם: מתן פירסום לשורת כשלונות אישיים וציבוריים של נערי ביג'י בשנים האחרונות.

מפלגות אחרות ינסו להפיח חיים מחודשים בפרשת לבון. למרות שברור כי ההסכמים הקואליציוניים לא יאפשרו טום בירור יסודי של האשמות הקשורות בפרשה זו, יצאו כמה מפלגות במסע תעמולתי והסברתי בקרב הציבור. ראשונה שתלך בכיוון זה: מפלגת הציונים הכלליים.

גם השמאל ינסה להעמיד פנים כאילו הפרשה לא מתה. במקרה זה ייתפס בהצעות שהועלו בזמנו על ידי לבון, כי יש להסיל פיקוח וביקורת אורחיים על מערכת הבטחון. אולם גם מפ"ם וגם אחדות העבודה לא ירחיקו לכת בכיוון זה, במידה העלוה לגרום לזעזועים בקרב הממשלה.

באמריקה, מדברים על האפשרות שג'אק קנדי ימנה שר יהודי כממשלתו, במקרה שייבחר כנשיא ארצות הברית. המו"מ תפיקו: פיליפ קלוזניק, הנשיא העולמי של בני ברית. לשעבר, ציוני פעיל וידידו האישי של נחום גולדמן. מנוי זה יבוא כדי לפצות את היהודים ואת

במדינה

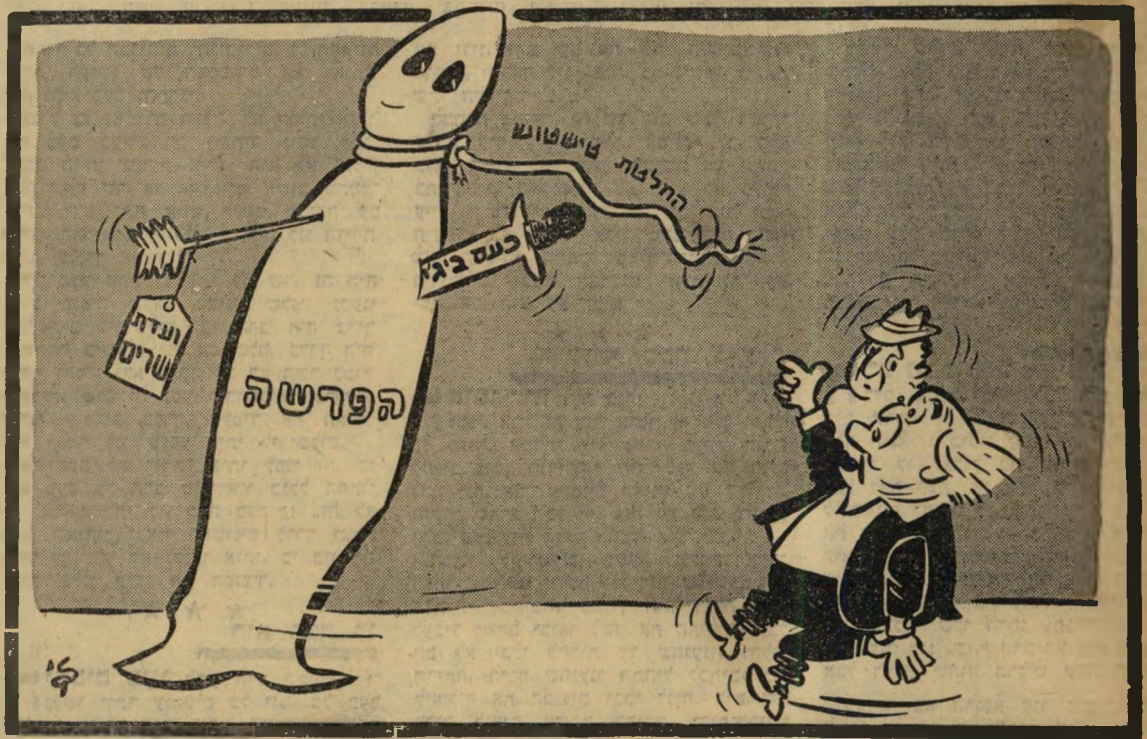
(המשך מעמוד 7)

משך מספר חודשים לא טרח כניף בנק הדואר של תל אביב לערוך ביקורת והשיחות על הנעשה בין כותליו. וילברברג הרגיש עצמו כדג במים. הוא קנה רהטים חדשים לדירתו הנאה בחולון, הציף את שני החדרים בכלים מודרניים, רכש צעי צועים לשלושת ילדיו הקטנים.

כאשר התעניינו שכנים סקרניים לדעת מאין לפקיד הבנק בעל המשכורת הצנועה אפשרות לבזבז כספים כה רבים, ענו יוליאן ואשתו כי מלבד המשכורת הם מקבלים גם תמיכה קבועה מקרוביהם בהוצלארץ.

ואכן, אל קרוביו בצרפת נסע וילברברג לפני זמןמה לביקור. עתה חושדים כי באותה הזדמנות הבריח מהארץ את מרבית כספי המעילה הגדולה. הוא עצמו טוען כי נסיעה זו לא נועדה להבריח את הכסף אלא להיפך: מטרתה היתה לנסות להשיבו לבעליו החוקיים על ידי גיוס הלאומות מן הקרובים, למרות שמאוחר יותר התברר שאין קרוי בים אלה מסוגלים לתת להם עזרה מסוג זה.

התגובה הראשונה שהשמיעה הנהלת הדיואר מסבירה גם במידה רבה כיצד אפשר רית מעילה עצומה כזאת מבלי שהדבר יורגש זמן קצר רב. בהוועדה ראשונה זו לא נאמר כיצד קרה הדבר. ההודעה באה רק להרגיע — ובצדק — את המפקידים, הבטיחה כי כספם בטוח. בנק הדואר הוא הבנק היחיד שאוצר המדינה ערב לו ערבות מלאה, הכריזה הנהלת הדיואר בגאווה.

„הוא לא רוצה למות!“

לאורחים שקראו את המודעה, לא נותר אלא לשאול: האם בעקבותיו של אוצר הדימדינה מותר ללול עד כדי כך?

דרכי אדם אכספרס לבית הסוהר

מאות מתושבי טבריה, ראשי פינה וצפת הבחינו בחודשים האחרונים כי קרוביהם ומכריהם בחוף לארץ החליטו לנתק עמם את כל הקשרים. הם חזרו לקבל מהם מכתבים.

כעסם ודאי היה גדול יותר לו ידעו שהדבר לא נבע מעצלות הקרובים, אלא מהעובדה שכל מכתביהם של המקורבים הגיעו לידי שול אדם אחד — מהג מכונת הדואר, מגדל איצקוב החיפאי.

למרות היותו כבר בגיל העמידה, עסק עדין מגדל בתחביב של איסוף בולים. ביתו הני משורים עשרה אלבומים עבים, גדושי בולים, ועוד מאות מעטפות בולים מיוחדות. אולם בעוד ששאר חובבי הבורים משקיעים כספים בתחביבם, מצא מגדל דרך נוחה להעשיר את אוספו.

תרמה לכך רשלנותם של עובדי הדואר בחיפה. בניגוד לחוק ולנוהג הקובעים כי שקיהדואר, המועברים מעיר לעיר, חייבים ביום בהנהלת הסוכנות היא תנועת החרות. יתכן כי גולדמן יתמוך בהצעה זו.

(המשך בעמוד 14)

„רמאות!“

מדוע

ה דומה למישחק פוקר, אמר השי"ת בוע אחד מראשי מפא"י בשיחה פרטית. „ברגע שלבון הרויח קופה גדולה, שם את: הכסף בכיס, קח' והודיע: מספיק לי. אני לא משחק יותר. השחקנים האחרים — ביג'י, פרס, וכ"ו — מרוגזים. הם רוצים להמשיך לשחק, כדי לפחות להרויח בחזרה את מה שהפסידו.“

היתה זו הגדרה קולעת. בראשית השבוע הודיע פנחס לבון כי הוא בא על סיפוקו. המלא וכו' הוא רואה את הפרשה כסגורה. לצורך זה ניצל הודעה סתמית למודי של ראש הממשלה לשעבר, משה שרת. בהודעה זו, שהיתה פרי מיקוח מוקדם בין שרת, לבון ואשכול, קבע שרת כי לאור דו"ח ועדת כהן שוכנע לבון לא נתן את הדו"ח ראה לבצע את העסק הביש, אך חזר ואמר כי גם עכשיו הינו משוכנע שעל לבון היה או להתפטר בגלל סיכוכיו עם פרס ושות' או במלים אחרות: שר שוב עם פקידיו, חייב להתפטר, תחת לפטר את פקידיו שאיש לא בחר בהם.

היתה זו ריהאביליטציה קלושה מאוד. קל וחומר בשביל אדם כמו לבון, שעוד שבויע לפני כן טען כי אינו לוחם כלל למען ריהאביליטציה, לה אינו זקוק, אלא לטיהור יסודי של מערכת הבטחון. טיהור זה לא הושג.

מדוע בכל זאת ניתק לבון לפתע את המיגע? מעשהו היה פרי שיקול פוליטי קר. עד כה יצא בריוח מן המאבק, שניכפה עליו על ידי בן גוריון. הוא פגע ללא תקנה במי עמדו של שמעון פרס, ששוב אין לו תקר מה בחוגי מפא"י ובציבור הרחב, אף כי יוכל להמשיך בתפקידו כל עוד קיים בן גוריון. לבון הנחית גם על בן גוריון עצמו מהלומה, שלא היתה כדוגמתה מאז קום המדינה. הוא הוכיח כי הוא גורם כוח יא שון במעלה, שדאי להתחבר עמו. מעל לכל הוא קרע את המסווה מעל למושג הכויב „בטחון“, שמאחוריו הסתירו בן גוריון ונע' ריו את קנוינותיהם כמו מאחורי מסך עשן. לא היה זה ניצחון כללי במלחמה. היה זה ניצחון בקרב אחד בלבד. אולם לבון ידע כי אינו יכול לנצח במלחמה, כל עוד נמצא בן גוריון על הבמה. מטרתו היתה להתבצר בעמדות שנכבשו, להרחיב בהדרגה לקראת המאבק המכריע, שיתחיל עם הסתלקותו של בן גוריון מן הבמה הציבורית. לצורך זה נזקק עתה לניתוק המגע.

★ ★ ★ איום על שדטון ביג'י

ב דיוק את זה לא היה בן גוריון מוכן לתת לו. הוא ידע שאם ישאיר את לבון מבוצר בעמדותיו, יהיה הדבר איום מתמיד על שלטון היחיד שלו, על מעמדו בהיסטוריה ועל המשך שלטונם של יורשיו הב' יועדים אחריו. לכן היה כל השבוע מוקדש לשורה של פרובוקציות בן גוריונית, שג'י ערו כוכן לגרור את לבון חזרה אל תוך זירת המאבק.

את ההתגרויות פתח בן גוריון במכתב אל מערכת הבוקר, למחרת פירסום כתבה על דו"ח ועדת כהן. טען ביג'י במכתבו הא' רוך: מסקנות ועדת כהן לא טיהרו את פני חס לבון; הודעת משה שרת חסרת כל ערך; ועדת כהן לא חקרה בשאלה מי אחראי לעסק הביש ולכן לא טיהרה את לבון מן האחריות. בקיצור: שום ריהאביליטציה לא ניתנה ללבון, הוא מעורב וחשוד כפי שהיה ב'1955.

לבון לא הגיב. באה פרובוקציה שנייה, בצורת מסע לחי' שות. נבואות וכתבות ותנואיות, אשר כולן הבטיחו כי ראש הממשלה יצא בעתיד הק' רוב ביותר למלחמת חורמה במזכיר ההסתדרות. נאמר כי ביום שני של השבוע היה ניצל בן גוריון את נאומו בכנסת כדי לערוך חשבון סופי עם לבון. גם הפעם לא באה שום תגובה מצד לבון, פרט להודעה כי אם יהיה על מה להגיב בנאומו של בן גוריון, תינתן תגובה. אחר כך הודלפה ידיעה לגמרחב, כי בהדרגה ריחדיה של מפא"י כבר מונה יוסף אלמיני יורש לפנחס לבון כמזכיר ההסתדרות. גם הפעם לא התפתה לבון. הוא המשיך לשחק. היה זה נסיון בלתי רגיל עביר בן גוריון. הוא רגיל לאנשים כמו מנחם